

Sygn. akt II Ka 219/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Łukasza Sobczaka prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kole

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2018 r.

sprawy R. C. (C.)

oskarżonego czyn z art. 178a § 1 k.k. i art. 177§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole z dnia 2 maja 2018 r.

sygn. akt II K 372/16

1. Uchyla zaskarżony wyrok w pkt. III dotyczący przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. umarza postępowanie w tym zakresie i w związku z tym uchyla pkt. od IV do X oraz ustala, że zaliczony w pkt. XI okres zatrzymania prawa jazdy dotyczy zakazu orzeczonego w pkt. II.

2. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) orzeczoną w pkt. I karę pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. oraz art. 72 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby zobowiązując oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy.

b) na podstawie art. 47 § 3 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej D. Ł. (1) nawiązkę w kwocie 10 000,00 (dziesięciu tysięcy) złotych.

3. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

4. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. Ł. (1) kwotę 840 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

5. Zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oraz opłaty za obie instancje.

Karol Skocki

Sygn. akt II Ka 219/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 maja 2018r. Sąd Rejonowy w Kole, w sprawie o sygn. akt II K 372/16 uznał oskarżonego R. C. za winnego tego, że:

- w dniu 22 grudnia 2015 r. w K. na ul. (...) w woj. (...) kierując samochodem m-ki F. (...) o nr rej. (...) przyczynił się do zaistnienia wypadku komunikacyjnego w ten sposób, że umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez to, że będąc w stanie nietrzeźwości 0,30 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu i zbliżając się do wyznaczonego przejścia dla pieszych w trudnych warunkach atmosferycznych i drogowych nie zachował wymaganej szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejścia D. Ł. (1), która weszła nieprawidłowo na przejście dla pieszych nie zwracając uwagi na zbliżający się samochód, przez co doprowadził do jej potrącenia w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego nasady i przynasady bliższej kości piszczelowej lewej, złamania wieloodłamowego głowy i szyjki kości ramiennej lewej, które to obrażenia naruszały prawidłowe funkcję narządów ruchu na okres powyżej siedmiu dni, tj. przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określonych w kategorii B prawa jazdy na okres 4 lat,

- w dniu 22 grudnia 2015 r. na drodze publicznej między B. gm. K. i K., ul. (...) w woj. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym – samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,29mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 kk i za czyn ten wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określonych w kategorii B prawa jazdy na okres 3 lat.

Ponadto na podstawie art. 43a § 2 k.k. wobec oskarżonego orzeczono świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. zostało warunkowo zawieszona na okres 2 lat próby.

Dodatkowo na podstawie art. 71 § 1 k.k. oskarżonemu wymierzona została grzywna w ilości 150 stawek dziennych po 10 zł stawka.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. oskarżony zobowiązany został do informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy licząc od uprawomocnienia się wyroku.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. połączone zostały oskarżonemu zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych określonych w kategorii B prawa jazdy na okres 4 lat.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, wyrokowi zarzucając obrazę przepisu prawa materialnego art. 47 § 3 k.k., polegającą na jego niezastosowaniu i nie orzeczeniu wobec skazanego obligatoryjnej, przewidzianej w przywołanym przepisie nawiązki na rzecz pokrzywdzonej w kwocie 10 000,00 zł i w konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie wskazanego przepisu na rzecz pokrzywdzonej D. Ł. (1) nawiązki w kwocie 10 000,00 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł również obrońca oskarżonego R. C., który zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu przez sąd I instancji, iż oskarżony dopuścił się czynu opisanego w pkt. I wyroku podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzi do odmiennego wniosku,

- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 170 § 1 pkt. 2,3 i 5 k.k. mającą wpływ na treść wyroku polegającą na niezasadnym oddaleniu wniosków dowodowych obrony o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych w celu odtworzenia okoliczności przebiegu zdarzenia mimo, że zachodziła taka konieczność.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonego R. C. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt. I wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej opisanego w pkt. I wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

O ile zasadna okazała się jedynie apelacja prokuratora o tyle obie apelacje były celowe, bowiem doprowadziły do zmian w zaskarżonym orzeczeniu.

Na wstępie przypomnieć należy, iż prokurator Prokuratury Rejonowej w Kole wniósł akt oskarżenia przeciwko R. C. zarzucając mu popełnienie czynu mające miejsce w dniu 22 grudnia 2015 r. w K. na ul. (...) w woj. (...) a polegające na tym, iż kierując samochodem m-ki F. (...) o nr rej. (...) i będąc w stanie nietrzeźwości 0,30 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie ustąpił pierwszeństwa przejścia D. Ł. przechodzącej prawidłowo przez oznakowane przejście dla pieszych doprowadzając do jej potrącenia w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci złamania wieloodłamowego nasady i przynasady bliższej kości piszczelowej lewej, złamania wieloodłamowego głowy i szyjki kości ramiennej lewej, które to obrażenia naruszają prawidłowe funkcję narządów ruchu na okres powyżej siedmiu dni.

Następnie w toku wyrokowania Sąd Rejonowy w Kole uznał oskarżonego R. C. za winnego po pierwsze czynu mającego miejsce w dniu 22 grudnia 2015r. w K. na ul. (...) w woj. (...) a polegające na tym, że kierując samochodem m-ki F. (...) o nr rej. (...) przyczynił się do zaistnienia wypadku komunikacyjnego w ten sposób, że umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym poprzez to, że będąc w stanie nietrzeźwości - 0,29 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu i zbliżając się do wyznaczonego przejścia dla pieszych w trudnych warunkach atmosferycznych i drogowych nie zachował wymaganej szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejścia D. Ł. (1), która weszła nieprawidłowo na przejście dla pieszych nie zwracając uwagi na zbliżający się samochód, przez co doprowadził do jej potrącenia w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego nasady i przynasady bliższej kości piszczelowej lewej, złamania wieloodłamowego głowy i szyjki kości ramiennej lewej, które to obrażenia naruszały prawidłowe funkcję narządów ruchu na okres powyżej siedmiu dni, ale także czynu mającego miejsce również w dniu 22 grudnia 2015 r., jednak w innym miejscu, bowiem na drodze publicznej między B. gm. K. i K., ul. (...) w woj. (...), polegającego na tym, że kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym - samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,29 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

O ile uznać należy, iż Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób rzetelny i kompleksowy oraz co do zasady ustalił prawidłowy stan faktyczny w zakresie ustaleń co do odpowiedzialności oskarżonego R. C. za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 k.k. o tyle uznać należy, iż dopuścił się błędu w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu z art. 178a § 1 k.k.

Warto zwrócić uwagę na okoliczność miejsca popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, bowiem w akcie oskarżenia odpowiedzialność karna oskarżonego upatrywana jest co do czynu mającego miejsce tylko i wyłącznie w K. przy ul. (...) w obrębie przejścia dla pieszych.

W ramach natomiast czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. III zaskarżonego wyroku sąd I instancji odwołał się do czynu mającego miejsce również na trasie między B. a miejscem zdarzenia wskazanym pierwotnie w akcie oskarżenia, tj. Kołem ul. (...).

Sąd I instancji, o czym wspomniano już wcześniej, naruszył zatem zasadę skargowości, wychodząc w zaskarżonym wyroku poza ramy oskarżenia.

Akt oskarżenia, jako skarga zasadnicza, nie tylko inicjuje postępowanie sądowe, ale także określa jego ramy, co ściśle łączy się z problemem tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego oskarżonemu. Przy czym ramy tych nie wyznacza przyjęty w akcie oskarżenia opis czynu zarzucanego oskarżonemu ani też wskazana tam kwalifikacja prawna. Granice oskarżenia wyznacza zdarzenie historyczne, na którym oparte jest oskarżenie. Istotna jest zatem tożsamość czynu wyznaczona faktycznymi ramami tegoż zdarzenia (post. SN z 19 października 2010 r. w sprawie III K 97/2010).

O tym, czy sąd orzekł w wyroku w granicach aktu oskarżenia, decyduje tożsamość zdarzenia historycznego zarzucanego w skardze i przypisanego w wyroku. Znaczenie określenia "zdarzenie historyczne" obejmuje opisane w skardze zdarzenie faktyczne. Zdarzenie historyczne to pojęcie o szerszym znaczeniu niż pojęcie "czynu" oskarżonego, polegającego na jego działaniu lub zaniechaniu. Sąd może zatem inaczej, w porównaniu z twierdzeniami oskarżyciela, w akcie oskarżenia dokonać ustaleń w sprawie, nadać inną kwalifikację prawną stosowną do ustalonego stanu faktycznego, który może być niezgodny z twierdzeniami oskarżyciela. Identyczność czynu jest wyłączona, jeżeli w porównywalnych jego określeniach zachodzą tak istotne różnice, że według rozsądnej życiowej oceny nie można ich uznać za określenia tego samego zdarzenia faktycznego (tak wyrok SN z 2 marca 2011 r. w sprawie III K 366/2010).

Zgodnie z art. 399 § 1 k.p.k. zmiana kwalifikacji prawnej czynu według innego przepisu prawnego może nastąpić jedynie w granicach oskarżenia. Dopuszczalne jest zatem inne określenie czynu i przyjęcie innej niż w zarzucie kwalifikacji prawnej nowo przypisanego czynu, jednakże nowo opisany czyn musi mieścić się w granicach wyznaczonych wyłącznie przez takie zdarzenie faktyczne, jakie oskarżyciel ujął w opisie zarzucanego oskarżonemu czynu.

Jak wskazuje bowiem w jednym z orzeczeń Sąd Najwyższy, pierwotnym warunkiem pozostania w granicach oskarżenia, o których mowa w art. 399 § 1 k.p.k., jest istnienie (zachowanie) choćby części wspólnych znamion czynu zarzucanego i przypisanego, zaś podstawa faktyczna odpowiedzialności, na której zbudowane zostało oskarżenie, tylko wtedy nie ulegnie zmianie, jeżeli chociaż część działania lub zaniechania przestępczego pokrywa się z takimi zachowaniami zarzucanymi w akcie oskarżenia. Istotne jest zatem to, by opisy czynów zarzucanego i przypisanego miały jakiś wspólny obszar, wyznaczony cechami (znamionami) tych czynów i aby fragmenty obrazów tychże czynów, chociaż częściowo nakładały się (np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie V KK 446/204).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, zauważyć należy, że w akcie oskarżenia prokurator określił granice oskarżenia poprzez zarzucenie oskarżonemu czynu mającego miejsce w K. przy ul. (...) w obrębie przejścia dla pieszych.

Granice oskarżenia natomiast nie zostało ujęte zachowanie oskarżonego na drodze publicznej między B. gm. K. a K. ul. (...), za co z kolei Sąd Rejonowy w Kole w pkt. III wyroku uznał winnego R. C..

Porównanie zaprezentowanych wyżej okoliczności, dowodzi, że nie została zachowana tożsamość czynu – zdarzenia faktyczno-historycznego – zarzucanego oskarżonemu R. C. w pkt. III wyroku i w tym zakresie brak było skargi uprawnionego podmiotu.

Z uwagi na powyższe – jedyną możliwą decyzją jaką mógł podjąć sąd odwoławczy było uchylene zaskarżonego wyroku w zakresie pkt. III i umorzenie postępowania na zasadzie art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. – z uwagi na brak skargi uprawnionego podmiotu – co z kolei stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k.).

W związku z umorzeniem postępowania w zakresie pkt. III uchyleniu podlegało również orzeczenie Sądu Rejonowego w Kole w pkt. od IV do X, które bezpośrednio związane były z czynem wskazanym w pkt. III wyroku. Nadto koniecznym stało się ustalenie, iż zaliczony w pkt. IX okres zatrzymania prawa jazdy dotyczy zakazu orzeczonego w pkt. II wyroku a związanego z odpowiedzialnością oskarżonego R. C. za czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 k.k.

Wbrew natomiast twierdzeniom skarżącego obrońcy oskarżonego prawidłowych ustaleń dokonał sąd I instancji w zakresie czynu opisanego w pkt. I zaskarżonego wyroku. Ustalenia te mieszczą się w granicach czasowych i przestrzennych zarzutu.

Przede wszystkim nie można z tym skarżącym zgodzić się, iż w zachowaniu oskarżonego R. C. brak było umyślności. Sąd I instancji czynił rozważania w tym zakresie i należy je oceniać kompleksowo, a nie wybiórczo jak uczynił to obrońca oskarżonego. Na tej samej stronie uzasadnienia wyroku sądu I instancji, co podnoszone i kwestionowane przez apelującego wyrażenie, sąd I instancji podkreśla, że oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, przez to, że kierował w stanie nietrzeźwości pojazdem po jednej z najruchliwszych ulic (...), bez należytego kontrolowania przedpoła jazdy i to w pobliżu skrzyżowania, w obrębie którego znajdowało się również przejście dla pieszych co wymagało od niego dochowania szczególnej ostrożności. Stanowisko sądu I instancji w tym zakresie nie budzi żadnej wątpliwości i nie może być kwestionowane. Ustalona umyślność oskarżonego w zakresie strony podmiotowej odnosi się do naruszenia zasad a nie do spowodowania skutku w postaci obrażeń ciała u pokrzywdzonej z art. 157 § 1 k.k., które to działanie zawsze będzie cechowała nieumyślność i jest to istotą tego przestępstwa drogowego.

Na aprobatę nie zasługują również argumenty obrońcy oskarżonego, iż w przedmiotowej sprawie zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się czynu opisanego w pkt. I zaskarżonego wyroku. Przede wszystkim podkreślić należy, iż Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności, w tym również przyczynienie się do zaistniałego zdarzenia pokrzywdzonej uznając oskarżonego R. C. za winnego przyczynienia się do zaistnienia wypadku komunikacyjnego, biorąc pod uwagę właśnie opinie biegłych. Przy czym na podkreślenie zasługuje fakt, iż w sytuacji rozbieżności, w szczególności co do prędkości pojazdu, na które powołuje się skarżący obrońca, sąd wziął pod uwagę sytuację korzystniejszą dla oskarżonego, opierając w tej sytuacji swoje ustalenia na opinii biegłego K..

Obie opinie jednak – w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wskazywały, iż za spowodowanie wypadku odpowiedzialny jest zarówno oskarżony R. C. jak i pokrzywdzona D. Ł. (1). Ponadto zarówno opinia wydana przez biegłego C. K. jak i biegłego S. C. w sposób zbieżny przedstawiały przebieg zdarzenia, co z kolei spowodowało, iż nie zasadny był wniosek obrony o powołanie innego biegłego do spraw ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków oraz przeprowadzenie stosownego eksperymentu.

Należy zgodzić się z ze stanowiskiem sądu I instancji, który wskazuje na fundamentalne zasady prawa o ruchu drogowym dotyczące poruszania się w pobliżu prawidłowo oznakowanego przejścia dla pieszych, do których oskarżony się nie zastosował, a mianowicie winien zachować szczególną ostrożność i udzielić pieszej pierwszeństwa, a nadto był zobowiązany do zmniejszenia prędkości tak, aby nie narazić na niebezpieczeństwo pieszych znajdujących się w obrębie przejścia. Oskarżony miał taką możliwość, ale tej ostrożności nie zachował, spóźnił się z reakcją doprowadzając do potrącenia pieszej. Sąd I instancji poddał szczegółowej analizie zachowanie się oskarżonego przez pryzmat tych zasad i wyciągnął z niej prawidłowe wnioski, co sąd odwoławczy w całości aprobuje.

Mimo wskazanych wyżej modyfikacji – uznając sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego czynu z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 kk za oczywiste - Sąd Okręgowy uznał, iż orzeczona za ten czyn przez Sąd I instancji - kara 8 miesięcy pozbawienia wolności, jest karą odpowiednią, uwzględniającą zasady wymiaru kary określone w tzw. dyrektywach wymiaru kary z art. 53 k.k.

Sąd Okręgowy uznał, iż dotychczasowa postawa życiowa oskarżonego uzasadnia orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania ww. kary pozbawienia wolności a okresem próby, który spełni dostatecznie swoje cele będzie okres 2 lat. Dodatkowo dla kontroli, by okres ten przebiegał prawidłowo sąd odwoławczy zobowiązał oskarżonego do informowania sądu o przebiegu próby co 6 miesięcy, o czym orzeczono w pkt. 2a przedmiotowego wyroku, zmieniając tym samym we ww. zakresie zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Kole.

Uwzględniając zarzuty apelacji prokuratora - modyfikacji zdaniem Sądu Okręgowego wymagało również zaskarżone orzeczenie w zakresie konieczności orzeczenia nawiązki od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej. Jak słusznie wskazał

skarżący prokurator, sąd w parciu o treść art. 47 § 3 k.k., z którego wynika, iż w razie skazania sprawcy m.in. za przestępstwo z art. 177 k.k., jeżeli sprawa był w stanie nietrzeźwości (z takową sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie) lub zbiegł z miejsca zdarzenia sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego (...). Nawiązkę orzeka się w kwocie 10.000 zł. A więc w przedmiotowej sprawie orzeczenie nawiązki miało charakter obligatoryjny.

Nie można podzielić stanowiska sądu I instancji, że przyczynienie się pokrzywdzonej do zaistniałego zdarzenia pozwala na odstępianie od tego obowiązku. Takie stanowisko nie znajduje oparcia w przepisach obowiązującego Kodeksu karnego. Istota orzekania nawiązek określonych w kodeksie nie jest jednolita.

O ile te orzekane zamiast obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (art. 46 § 2, art. 57a § 2, art. 67 § 3) niewątpliwie mają charakter kompensacyjny, o tyle pozostałe łączą w sobie elementy kompensacyjne i represyjne (W. W. (red.), Z. A. (red.), Kodeks karny. Część ogólna. T. C. I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V

Opublikowano: WK 2016). Zwłaszcza nawiązka orzekana na podstawie art. 47 § 3 k.k. ma silnie represyjny charakter z uwagi na określenie wysokiej dolnej granicy jej orzekania niezwiązanej z samą wysokością szkody (M. Iwański (w:) Nowelizacja prawa karnego 2015..., red. W. Wróbel, s. 203). Wskazał to nawet ustawodawca, stwierdzając w uzasadnieniu projektu noweli z dnia 20 marca 2015 r., iż nawiązka orzekana na podstawie art. 47 § 3 k.k. jest z jednej strony możliwością swoistego wynagrodzenia strat pokrzywdzonemu, a z drugiej stanowi namacalną dolegliwość dla sprawcy (Uzasadnienie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Sejm VII kadencji, druk sejmowy nr (...), s. 3).

Zatem konieczne było orzeczenie na podstawie art. 47 § 3 k.k. na rzecz pokrzywdzonej D. Ł. (1) nawiązki w kwocie 10.000 zł, o czym sąd odwoławczy orzekł w pkt. 2b wyroku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w wyżej opisanym zakresie, utrzymując go w mocy w pozostałej części.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do art. art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając oskarżonego od kosztów sądowych mając na uwadze względy słuszności oraz stosownie do art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015. poz. 1800) zasądając na rzecz oskarżycielki posiłkowej poniesione koszty pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym.

SSO Karol Skocki